ΣΤΟΝ ΙΛΙΓΓΟ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΕΝΑ ΓΟΗΤΕΥΤΙΚΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

Ο ΜΑΥΡΟΣ ΑΝΤΑΡΤΗΣ

ΚΙΜΩΝΟΣ ΑΓΓΙΚΟΥ

204ON

Ἐνεθυμήθη τὴν πεῖναν, τώρα ποῦ τὴν ἠθέλησε. Ἡ δίψα τοῦ ἐπυρπόλει τὸν λάρυγγα καὶ ἀνεμίαζα μὲ λύσσαν τοὺς μύστακάς του καταπνίγων τρομερᾷ βλασφημίας καὶ ἐκφέρων τρομερώτερες ὕβρεις.

"Ἤλθε καὶ ἐκάθισεν εἰς τὸ ἄκρον τῆς ὀπυσόμου, εἰς τὸ ἀνεῖθετον τοῦ πηγαδιοῦ ἄκρον, καὶ ἐπερίμενεν.

Ἡ δίψα τὸν ἐστογχώρει πολύ. Δὲν ἠδύνατο νὰ τὴν ὑπομείνῃ ἀν καὶ ἦτο συνηθισμένος νὰ τὴν ὑποφέρῃ. Τὴν πεῖναν τὴν ὑπέφερε καὶ ἠδύνατο ν' ἀνθέξῃ ἀκόμη ἐπὶ ἕνα ὁλόκληρον ἡμερονύκτιον.

Ὁ λάρυγγάς του ἤμως ἐφλέγετο καὶ ἤλθε σιγιγὴ κατὰ τὴν ὁποίαν ἐκινδύνευε νὰ φρελλαθῇ ἀπὸ τὴν δίψαν του.

—"Οχι, ἀνεδόησεν αἴφνης. Δὲν θὰ ὑποφέρω περισσότερο. Τὰ πισσόλιά μου ἐδῶ τάχυω. Θὰ σκοτωθῶ.

Καὶ ἔσυρε τὸ ρόβολδερ του, καὶ ἐδάγκανε τὰ χεῖλη του παρατηρῶν αὐτὸ καὶ σκεπτόμενος τὸν ἀδοξὸν του θάνατον, καὶ ἀναλογιζόμενος ὅτι αὐτός, ὁ ἐιπνεύσας τὸν πανικὸν εἰς τοὺς Τούρκους, ὅτι ἐκεῖνος ὁ ἑποῖος ἐπαγέλεσε τόσα μέχρι τῆς σιγιμῆς ἐκείνης κατορθώματα, ἤτο ὑποχρεωμένος ν' αὐτοκτονῇ.

***

Ἐξαπλωμένη ἐπάνω εἰς ἕνα ἀνάκλιντρον, ἡ Χατηγιέ, ἡ ὡμορφη σύζυγος τοῦ Φουάτ πασσᾶ, ἐκάθητο σκεπτική καὶ ἀνεσπίλει κάτι τι, τὸ ὁποῖον καθὼς ἐφαίνετο ἀπὸ τὴν ἔκφρασιν τοῦ προσώπου της, τῆς ἤτο πολὺ εὐχάριστον.

—Καλή μου κυρά! ἤκουσεν αἴφνης μίαν τρομαγμένην φωνὴν νὰ τῆς λέγῃ.

Ἐστράφη, ἐκύτταξεν, εἶδε τὴν θαλαμηπόλον της ἀνήσυχον καὶ τὴν ἠρώτησε.

—Τί τρέχει, Ἐμινέ;

—Ἀλλοίμονο, κυρία! ἐτραυλίσεν ἐκείνη.

Ἀφῆκε τὴν νυχελὴ καὶ ὀνειροπόλον στάσιν τῆς ἡ ὡραία σύζυγος τοῦ ὑψοῦτ καὶ μὲ ἔλαφρὰν ταραχὴν ἠρώτησε.

—Μὰ τί συμβαί;ει λοιπόν;

—Τὸν ἐπ.τσαν, κυρία τὸν Ἰτζεβίν.

—Πῶς; Πότε; ἠρώτησεν ἐκείνη, ὠχριῶσα.

—Πρὸ πέντε λ'επτῶν.

—Σὲ ποιὸ μέρος;

—Ἐδῶ στὸ σπῆτί μας! Κοὶ τὸν ἔπιασαν οἱ δοῦλοι.

—Γιατί;

—Δὲν ξέρω.

—Μὰ γιὰ ὄνομα τοῦ Ἀλλάχ! Τὸν εἶδες μὲ τὰ μάτια σου τὸν Ἰτζεβίν;

—Εἶδα ἕναν ἄξιωμα νὰ μπαίνῃ.

—Καὶ ἀναγνώρισες τὸν καλό μου;

—Ὄχι!

Ἡ Χατηγιὲ ἀνέπνευσεν. Ἀνεκλίθη ἀναπαυτικώτα ἐπὶ τοῦ ἀνακλίνετου της καὶ εἶπε.

—Ἔλεγα κι' ἔγώ... Μὰ εἶναι δυνατόν;

—Μὰ γιατί δὲν εἶναι δυνατόν, κυρία;

—Γιατί ὁ Ἰτσεβὶν λείπει καὶ ἔλθρθη στὰς ἑκτὼ τὸ δράδυ. Εἶναι στὴ Θεσσαλονίκη...

Ἡ Ἐμινὲ ἀνέσειε τοὺς ὤμους της καὶ ἐψιθύρισε.

—Τότε λάθος ἔκανα;

—Καὶ δέβαια, ἔκανες λάθος! ἐψιθύρισεν ἡ χαριτωμένη ἐκείνη γυναικοῦλα.

Καὶ μετὰ μικρὰν σκέψιν ἐπανέλαβεν.

—Ὅμως τὸ πρᾶγμα εἶναι ἀρκετὰ σοβαρό... Ἔπισαν ἕναν ἀξιωματικό. Γιατί τὸν ἔπισαν;

—Δὲν ξέρω, κυρία.

—Καὶ πῶς μπῆκεν αὐτὸς μέσα στὸ σπῆτί μας;

—Οὔτε αὐτὸν δὲν τὸ ξέρω.

—Δὲν ἐρρόνισες νὰ μάθῃς;

—Δὲν μπορᾶσα νὰ ρωτήσω τώρα, κυρία, γιατί δὲν ἐγύρισε κανένας ὑπηρέτης.

—Μπᾶ! καὶ τί κάνουν;

—Ρίχνουν πέτρες στὸ πηγάδι.

ΑΥΡΙΟΝ: Ἡ συνέχεια.

Ὀλιγόστιχα

Ἡ ἐφετεινὴ Λαχειοφόρος Ἀγορὰ κατὰ κοινὴν ὁμολογίαν, εἶναι ἐπιτυχεστέρα τῶν πέντε προηγουμένων.

Εἶναι τὸ ἕκτον ἔτος ποὺ διατρέχει ὁ σύνδεσμος Κοινωνικῆς Προνοΐας καὶ Ἀντιλήψεως.

—Καὶ ἡ δράσις του ἔχει ἀναπτυχθῆ τελευταίως ποικιλοτρόπως.

—Χάρις εἰς τὰς ἄσκνους προσπαθείας τῶν μελῶν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου.

—Τὰ ὀποῖα εἶναι ἄξια παντὸς ἐπαίνου.

—Εἰς τὸ κοινωφελὲς ὅμως αὐτὸ ἔργον προσφέρουν τὰς ὑπηρεσίας των μὲ πᾶσαν εὐγένειαν καὶ ἕνα ὁλόκληρο ἐπιτελεῖο κυριῶν, δεσποινίδων καὶ κυρίων.

—Ἡ χθεσινὴ ἑορτὴ τῶν γραμμάτων ἐφωτάσθη εἰς τὴν πόλιν μας μὲ πᾶσαν ἐπισημότητα.

—Τρεῖς εἰς τὴν Παντάνασσαν ἔσαν καὶ εἰς τὴν Εὐαγγελίστριαν παρηκολούθησαν τὴν Θεῖαν Λειτουργίαν οἱ μαθηταὶ καὶ αἱ μαθήτριαι τῶν σχολείων τῆς πόλεως.

—Εἶναι παρατηρημένο, ἀλλὰ καὶ ἀποδεδειγμένο ἀστρονομικῶς ὅτι κάθε Σάββατο ὁ καιρὸς ἀλλάζει.

—Γι' αὐτὸ καὶ ἔχει μείνει ἡ λαϊκὴ παροιμία ποὺ ἀναφέρει:

—Ποιὸ Σαββάτο δίχως ἥλιο, ποία κόρη δίχως φίλο.

—Ἐνῷ προχθὲς ἤτὰ μεσάνυχτα ὁ μανιασμένος σορόκος τὰ ἔκαμε ζιλα ἄνω-κάτω.

—Χθὲς ἐπεκράτησε σχετικὴ εὐδία καὶ σήμερα, κατὰ τὴς περισσότερες πιθανότητες, θὰ ἔχουμε λαμπρὴ ἡμέρα.

ΑΛΗΘΕΙΕΣ

Ὁ λησταὶς σὲ δαλοφονεῖ μὲ τὸ μαχαίρι· ὁ συκοφάντης μὲ τὴν γλῶσσα. Ποιὰ διαφορὰ ὑπάρχει μεταξὺ τῶν δύο αὐτῶν; Μία καὶ μόνη: Ὁ λῃστὴς χρειάζεται ἀνδρεῖα, ἐνῷ ὁ συκοφάντης εἶνε ἄναυδρος!

***

Ἐὰν κανένας σὲ ἀπάντησε μιὰ φορά, ἔκανε κακῶς· ἐὰν σὲ ἀπάντησε καὶ δεύτερη, «σοῦ ἔκανε κακά»!

Ὁ ἔρως χωρὶς ἐμπόδια μοιάζει μὲ τοπὶο χωρὶς δουνά. Καὶ τὰ δυὸ καταντοῦν στὸ τέλος μονότονα καὶ πληκτικά.

ΕΝΑ ΚΑΘ' ΗΜΕΡΑΝ

Ο ΓΑΜΟΣ ΕΙΝΑΙ ΣΑΝ ΛΟΤΑΡΙΑ

ΤΗΣ GINA ANSALDI

Ὁ Ζεράφ ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς ταχτικοὺς τῆς παρέας μας, ποὺ κάθε δράδυ ἀνταμώναμε ἀπὸ μικρὸ καφενεδάκι τῆς «Ζαρλότας».

Στὸ πρόσωπο τοῦ νέου αὐτοῦ, ἔβλεπε κανεὶς χαραγμένη πάνω μιὰν ἀφύσιχη θλίψη, ποὺ πολλὲς φορὲς γινόταν ἐντονώτερα ἐνθλιοκεκαὶ προπάνω νὰ μιλοῦσαμε γιὰ ἐρωτικὲς περιπέτειες; Τί ἦταν δμως ἡ ἀφορμὴ αὐτῆς τοῦ τῆς θλίψεως κανεὶς δὲν ἤξερε, οὔτε τολμοῦσε νὰ ρωτήσῃ. Ἀπροσδόκητα τὰ μᾶς εἶπε πὼς ἀπεφάσισε νὰ πανταρευτῇ καὶ μᾶς κάλεσε στὸ γάμο του.

Παντρεύτηκε τὴ χήρα ἑνὸς συνταγματάρχη. Ἡ κυρία Ζεράφ δὲν ἤτανε πιὰ πολὺ νέα, ἀλλὰ εἶχε τὰ χαρίσματα καὶ τὴ ζωηρότητα μιᾶς ὡριμης γυναίκας ποὺ τὴν κάνει δ-πόθος νὰ ξαναπανρευτῇ. Προπάθησε λοιπὸν νὰ κατώρθωσε νὰ ἀρέσῃ στὸ Ζεράφ, ἄνθρωπο μορφωμένο καὶ εἰσοδηματία Αὐτὸς, ξέροντας πὼς ἀρχὴ ἡ γρήγορα ἔπρεπε πιὰ νὰ πανγρευτῇ, δοκίμασε τὴν τύχη τοῦ γάμου καὶ χωρὶς νὰ δυσαρεστήθη ἐκανοποίσε τὴν ἐπιθυμία τῆς χήρας.

Δυστυχῶς ὅμως γι' αὐτὸν δὲν δοκίμασε στὴ νέα ζωὴ του τὸ χαρέκι σύντροφο ποὺ θὰ ἀναγκαζόταν μὲ τὸν καιρὸ νὰ θαυμᾷ καὶ γ' ἀγαπήσῃ.

Τὶς πρῶτες πίκρες τῆς συζυγικῆς ζωῆς τὶς δοκίμασε μάλιστα πολὺ γρήγορα, γιατί ἡ κ. Ζεράφ εἶχε τὸ πιὸ μεγάλο ἐλάττωμα γιὰ μιὰ γυναῖκα, τὴν γκρίνια.—Τίποτε δὲν τῆς ἄρεσε, τίποτα δὲν ἔβρισκε καλὰ καὶ γι' αὐτὸ ὁ δυστυχισμένος ὁ Ζεράφ προσπαθοῦσε νὰ τελειώσῃ μιὰ ὥρα ἀργότερα τὸ δεῖπνο ἢ τὸ γεῦμα γιὰ νὰ πάρῃ τὸ κάπελλο του καὶ νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ σπίτι.

Ντρεπότανε ὅμως καὶ φόβαν ἴσως τὰ πικρόχολα σχόλιά μας καὶ δὲν ἐρχότανε νὰ δρῇ τὴν παλιὰ παρέα του στὸ μικρὸ καφενεδάκι τῆς «Ζαρλότας». Κατέρευγε λοιπὸν σὲ κανένα μπάγκο ἀπὸ τοὺς πιὸ ἀπομακρυσμένους κῆπους ἢ πλατεῖες κι' ἔμενε ἐκεῖ ὡς που νὰ νυστάξῃ.

Μιὰ μέρα ἐντελῶς τυχαῖα τὸν συνάντησα. Κάθισα δίπλα του κι' ἄρχισε νὰ μοῦ λέῃ τὰ βάσανά του.

—Τὰ πράγματα δὲν πᾶνε καλὰ. Καθόλου καλὰ μοῦ εἶπε τελειώνοντας ὁ Ζεράφ.

Τὸν ἄκουσα κι' ἀρχὶ τελείωσε τοῦ εἶπα.

—Γι' αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ πανταρεύσαι κανεὶς μ' ἐπιπολαιότητα ὅπως ἔκανες ἐσύ. Πρέπει νὰ τὸ καλοσκέπτεται κανεὶς ἕνα τέτοιο πρᾶγμα.

—Τὸ ἀποτέλεσμα θὰ ἤτανε τὸ ἴδιο δὲ δαρυόσαι. Μήπως ξέρει κανεὶς ὅταν πανταρεύεται μιὰ γυναῖκα τὸ χαρακτήρα της;

—Γι' αὐτὸ ἀκριδῶς δὲν πρέπει νὰ πανταρεύεται κανεὶς, παρὰ τὴ γυναῖκα ποὺ τοῦ φαίνεται ἀπαραίτητη στὴ ζωή του.

—Ὅλες φαίνονται ἀπαραίτητες.

—Αὐτὸ δὲν εἶναι ἀλήθεια.

Ὁ Ζεράφ σκέφτηκε γιὰ κάμποσῃ ὥρα καὶ εἶπε:

—Ἔχεις δίκιο, δὲν εἶναι ἀλήθεια. Κι' ἐκεῖνη ποὺ φαίνεται ἀπαραίτητη στὴ ζωή μας δὲν εἶναι ἐλεύθερη...ἢ περνάει μπροστά σὰ μάτια μας σὰν δραμα τόσο φευγαλέο, ὥστε τὴ χάνουμε μόλις τὴν ἠδραμε... Μιὰ ἀπόσυρη ἐλξη μιὰ συμπάθεια ποὺ μᾶς κυριεύει καὶ μᾶς κάνει ἀνέκανος καὶ νὰ κινηθοῦμε ἀκόμη κι' ἐπειτα...μόλις συνέδουμε, τὸ πλάσμα ποὺ εἴδαμε, ἔχει κ' ὅλας ἐξαφανιστῆ.

—Τὶ ὥραῖα ποὺ τὰ λές! Νομίζει κανεὶς πὼς τὰ δοκίμασες ὅλ' αὐτά.

—Ἀλήθεια, ἔτσι εἶναι. Πάει ὅμως τώρα τόσος καιρός!

—Καὶ ὅμως τὰ θυμᾶσαι.

—Πάντα. Καὶ ἀαρρῶ πὼς δὲ θὰ τὰ ξεχάσω ὅσος μάλιστα καιρὸς κ' ἂν περάσῃ ἀκόμα. Ἀναστέναξε δαθειὰ καὶ συνέχισε. Θὰ ἤμουνα τότε εἴκοσι μόλις χρονῶ... Μοῦ φαίνεται πὼς ἤσαν ἀπόκνηες...Εἶχα πάει σὲ κάποιο χορό. Χόρεψα μὲ μιὰ ἀνώτερη ὁμορφιά, μιὰ ὑπέροχη ἔανθιὰ μικρούλα. Τὴν ἔσφιγγα στὴν ἀγκαλιά μου. Ἔχασε τοὺς δικούς της στὸ συνωστισμὸ κ' ἐπειδὴ ἤταν ἀρχὰ τὴ συνόδεψα μὲ τ' αὐτοκίνητό της: μέχρι τὸ σπίτι της Δὲν ἤταν δμως σπίτι της· μὲ γέλασε: ταὐτοκίνητο φαίνεται ξακολούθησε τὸ δρόμο του.

Ποτὲς μου δὲν ἔνοιωσα στὴ ζωή μὰ τέτοια συγκίνησι. Ἐκείνη ἡ δραδιὰ ἤταν γιὰ μένα, καὶ ἔμεινε ἡ μόνη ἐρωτικὴ δραδιὰ τῆς ζωῆς μου.

—Πῶς; Καὶ δὲν τὴν ξανατεῖδες;

—Ὄχι, ἀστὰ πιά... Μόλις κλείνω τὰ μάτια μου, καὶ τώρα ἀκόμα, γαιώθω νὰ πληημμυρίζῃ τὴν ψυχή μου τὸ κουκλίσιακο ξανθὸ κεφαλάκι της κ' ἔνα κορμάκι τυλιγμένο σ' ἕνα ρὸζ μεταξωτὸ φόρεμα.

—Δυστυχισμένε φίλε μου δὲν ἔχεις σύζυ.

Δὲ λίγο ὁ Ζεράφ γύρισε σπίτα του. Εἶχε ἀργήσῃ γιὰ, τὸ φαγητὸ καὶ ἡ γυναῖκα του ἄρχισε τὴ συνειθισμένη γκρίνια τῆς. Φάγανε βιασκιὰ καὶ χωρὶς κέφι, μολονότι ἤταν μιὰ νύχτα ποὺ ὅλος ὁ κόσμος γλεντοῦσε ἔξω τὴν τελευταία ἑδδομάδα τῆς Ἀποκρηᾶς.

Καὶ δταν ἀποφάγανε καὶ ὁ Ζεράφ κάθισε σὲ μιὰ πολυθρόνα νὰ καπνίσῃ τὴν πίπα του, ἡ γυναῖκα του ἀδάφορη πῆγε κ' ἄνοιξε ἕνα συρτάρι τῆς τουαλέτας της νάδειά σῃ μερικὰ πραγματάκια ποὺ δὲν τῆς χρειαζόντουσαν.

Ὁ Ζεράφ σὲ μιὰ σιγμὴ ἀνάμεσα ἀπὸ τοὺς καπνοὺς τῆς πίπας δέκρινε τὴ γυναῖκα του νὰ χαμογελᾶ κρατώντας στὰ χέρια τῆς μιὰ μπούκλα ξανθιά.

—Μάνεσβε ποιανοῦ εἶναι αὐτὴ ἡ μπούκλα.

—Ὄχι, δικιά μου δέβαια. Ποτὲ σου δὲν ἤσουνα ξανθή;

—Ἔχεις λάθος. Κι' αὐτὸ. εἶνε ποὺ μὲ θυμώνει, μὲ νευριάζει· ποὺ δὲν ἐνδιαφέρθηκες ποτὲ γιὰ μένα.

Ὁ Ζεράφ ἐσήκωσε τοὺς ὤμους. Ἐκείνη ἐξηκολούθησε.

—Βέβαια καὶ ἤμουνα ξανθὴ ὅταν ἤμουνα δεκαοκτὼ χρονῶ. Καὶ μοῦ πηγαίνανε τόσο ὡραῖα τὰ ξανθὰ μαλλιά. Δὲ θὰ ξεχάσω ποτὲ ἕνα δράδυ ἀπομηρᾶκιο σὰ σήμερα. Εἶχα πάει σ' ἕνα χορὸ μὲ μιὰ φιλενάδα μου καὶ μὲ τὸν ἄνδρα της. Φοροῦσα ἕνα ρὸζ μεταξωτὸ φόρεμα ποὺ μοῦ πήγαινα ὑπέροχα.

Εἶχα μάλιστα καὶ μιὰ ἐπιτυχία. Χόρεψα τόσο πολὺ μ' ἕνα ὁμορφο νέο ὥστε ἔχασα τὴ συντροφιά μου καὶ ὁ νέος ἐκεῖνος μὲ συνόδεψε μὲ τὸ αὐτοκίνητό μου.

Χλωμὸς ὁ Ζεράφ ἐψιθύρισε.

—Εἶναι δυνατόν!

Σηκώθηκε, πλησίασε τὴν γυναῖκα του, τὴ γυναῖκα ποὺ εἶχε γίνῃ τὸ ἔνειρο τῆς ζωῆς του καὶ τὴν ἀπόρευγε γιατὶ τὸν ἔδιωχνε ἡ ἀνάγκη τῆς ἄλλης τὴ φλῆσε καὶ ψιθύρισε.

—Ἐσὺ ἤσουνα τὸ ἀξέχαστο καὶ γλυκὸ ἔνειρο τῆς ζωῆς μου;

Τὸ δράδυ ἐκεῖνο ὁ Ζεράφ πέρασε μὲ τὴ γυναῖκα του τὶς πιὸ εὐχάριστες στιγμὲς τῆς ζωῆς του, μέσα σ' ἕνα μπάλ—μασκέ.

ΕΔΟΥΑΡΔΟΥ ΛΕΤΑΓΙΕΡ

ΤΟ ΚΟΙΜΗΤΗΡΙΟ ΤΩΝ ΛΕΠΡΩΝ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΟΔΕΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΦΡΙΚΗΣ ΚΑΙ ΤΡΟΜΟΥ

14ON

Τέλος μοῦκανε νόημα νὰ πληγιάσάω. Μὲ κύτταξε κατάματα γιὰ κάμποσο κι' ἔπτόρρεψε ἔτα ὄνομα ποὺ ἤταν γιὰ μένα μιὰ ἀληθινὴ ἀποκάλυψις: «Ρουλόφ,» ἤταν τὸ ὄνομα ἑνὸς Ρώσου ἐργάτου ποὺ ἐργαζόταν στὸ κτῆμά μου καὶ ποὺ εἶχεν ἐξαφανισθῆ περὶ τὰ τέλη τοῦ Αὐγούστου. Εἶχα τότε καταγγείλει τὸ πρᾶγμα στὴν ἀστυνομία, ἡ ὁποία δμως δὲν κατώρθωσε τίποτε ν' ἀνακαλύψῃ.

«Τὸ δλέμμα ποὺ ἀορίστου ἤταν πιὰ διαρκὴς καρφωμένο ἐπάνω μου. "Θέλα ἐγὼ τώρα νὰ τὸν ρωτήσω τὶ ἐννοῦσε μ' αὐτὸ τὸ ὄνομα;

«Μὰ δὲν τολμοῦσα νὰ τοῦ ἀπευθύνω τὴν ἐρώτησι ποὺ μοῦ ἔκαιγε τὰ χεῖλη. Εἶχα ἄλλως τε τὴν ἐντύπωσι πὼς δὲ θὰ εἶχε πιὰ τὴ δύναμι νὰ μοῦ δώσῃ γιὰ καλὰ λάδεω. Μὲ τὸ χέρι του ποὺ μὲ κόπο μόλις κατώρθωνε νὰ σηκώσῃ, μοῦ δειχνε τὸν τοῖχο πίσω ἀπ' τὸ κεφάλι του. Παρακαλοῦσα τὸν Θεὸν νὰ φτάσῃ δσο τὸ δυνατὸν γρηγορώτερα ὁ γιατρὸς ποὺ περίμενα.

«"Εξαφνα ὁ ἄρρωστος ἀνασηκώθηκε λίγο, μοῦ πῆρε τὸ χέρι, μ' ἐτρόξξῆς δυνατὰ πρὸς τὸ μέρος ἐκείνο ποὺ μὲ μιὰ προσταβέια ποὺ δὲν τὴν φανταζόμουν ἀπὸ ἕνα ἄτομο ἐπιμοδόνατο, ἄρπαν νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὰ χεῖλη του ἕνα μὴ ὁμολογία ποὺ σχεδὸν τὴν περίμενα μὲ φόδο.

«Ἐσκότωσαν.

«Τὸν κύτταξα τρομαγμένος. Ἐμεῖνος ἔκλεισε τὰ μάτια του. Ἤ ἀναπνοή του ἄρχισε νὰ γίνεται πιὸ γρήγορη καὶ πιὸ δαρειά. "Οταν σὲ λίγο ἔφτασε ὁ γιατρὸς δὲν εἶχε πιὰ τίποτ' ἄλλο νὰ κάνῃ παρὰ τὴν πιστοποίησι τοῦ θανάτου του. Δεγτήθηκα στὸ γιατρὸ τὴ σκηνὴ ποὺ συνέδη.

«Θέλησα νὰ μοῦ ὁμολογήσῃ τὸ ἐγκλημά του πρωτοῦ πεθάνῃ» τοῦ εἶπα.

—Πότε τόκαμε: ρώτησε ὁ γιατρός.

—Τὶς τελευταῖες μέρες τοῦ Αὐγούστου ἀπήντησα.

Σκέφθηκε γιὰ λίγο κ' ὕστερα ξεναρώτησε.

—Καὶ τὸ πτῶμα πού τόκρυψε;

«Περίμενα αὐτὴ τὴν ἐρώτησι. Κι' ἐγὼ αὐτὰ σκεπτόμουνα πρὶν νάρθῃ ποὺ ἀρα γε δρισκόταν τὸ πτῶμα τοῦ Ρουλόφ; Σοῦ κτῆμά μου; Δὲν ἤταν δίλιο παρά ἐνο. Ἴσως νὰ δρισκόταν μάλιστα πολὺ κοντά· μὰς κείνῃ τὴν ὥρα, χωρὶς νὰ τὸ ξέρουμε. Θυμήθηκα πρὶν νὰ πεθάνῃ μοῦ εἶχε δείξει μὲ τὸ χέρι του τὸν τοῖχο πίσω ἀπὸ τὸ κεφάλι του, τὸ εἶπα μάλιστα αὐτὸ στὸν γιατρό.

'—Ὑπάρχει ἄλλο δωμάτιο ἐκεῖ πίσω ἀπὸ τὸν τοῖχον; μὲ ἐρώτησε.

«Ἐμπήκαμε στὸ ἄλλο δωμάτιο ποὺ ἤταν στενὸ καὶ σκοτεινὸ· δὲν ἀνακαλύψαμε τίποτα· ξαναγυρίσαμε στὴν κάμαρα τοῦ πεθαμένου κοντὰ στὸ κρεδδάτι του καὶ ὁ γιατρὸς ἤταν ἔτοιμος νὰ μ' ἀρήσῃ. Καὶ δμως ἐκείνη ἡ χειρονομία τοῦ ἔτοιμοθανάτου δὲν μποροῦσε νὰ μοῦ φύγῃ ἀπὸ τὸ μυαλό.

Θυμόμουνα πὼς εἶχε πολλὲς φορὲς λογοφέρει μὲ τὸν Ρουλόφ, μὰ δὲν μποροῦσα νὰ καταλάδω ποῦ τὸν ξεμονάγιασε νὰ τὸν σκοτώσῃ καὶ ποῦ κατάφερε νὰ κρύψῃ τὸ πτῶμα. Δὲν ὑπῆρχε μέρος στὸ ἀγρόκτημα ποὺ νὰ μὴ ἠπαιόδγαιναν εἰ ἐργάτες ἐιτρκῶς. "Ξαφναμα μοῦ ἦλθε μιὰ ἰδέα καὶ ἄρπαξα τὸ χέρι τοῦ γιατροῦ. Μέσα στὴ μικρὴ κάμαρη ποὺ μπήκαμε πρὸ δλίγου δὲν κυττάξαμε καλά. Δεξιὰ καθώς μπαίνεις στὸ πάχος τοῦ τοίχου δρισκόταν ἄλλοτε ἕ φοῦρνος ποὺ ψήναμε τὸ ψωμί. Ξαναμπήκαμε λοιπὸν καὶ εἶδα πὼς ἡ πόρτα τοῦ φούρνου ἤταν κρυμμένη ἀπὸ ἕνα παλιὸ κορμί. Τὸν παραμέρισα».

Ὁ Κουρσόλ σταμάτησε ἔξαφνα γιατὶ ἀκούσθηκε ἕνα καμπανάκι νὰ κτυπᾷ ἔλοι ἐγύρισαν νὰ κυττάξουν τὴν δεσποινίδα Νελλυναί. Ἤταν κατάζλωμη.

—Ποιὸς μπορεῖ νὰ εἶναι τέτοιαν ὥρα; ἐψιθύρισε.

—Εἶναι τὸ καμπανάκι τῆς εἰσόδου, θεία, εἶπε ἡ Χριστάνα.

—Μὰ πῶς; Τὸ ἠλεκτρικὸ κουδούνι δὲν λειτουργεῖ, ρώτησε ὁ Νορτιέ.

—Λειτουργοῦσε πρὸ μιᾶς ὥρας ποὺ ἦλθε, εἶπε ὁ Ἀλέξανδρος Δόρτκ.

Θέλετε νὰ πάμε ν' ἀνεῖξουμε μαζί;

Ὁ Πατρίκιος Νορτιὲ σηκώθηκε κ' ἀμέσως δγῆκαν οἱ δύο τους ἀπὸ τὸ σαλόνι. ἐνῷ ἡ κυρία Ζουνιὸ εἶπε:

—Δὲν τόξερα πὼς ἔχετ' ἕνα καμπανάκι, ποτὲ μου δὲ τ' ἄκουσα νὰ κτυπᾷ.

—Δὲν τὸ ἔδγαλα ὅσαν δάλαμε τὸ ἠλεκτρικὸ κουδούνι, ἀπήντησε ἡ δεσποινὶς Ντελυναί. Ἀλλὰ ἡ ἀλυσίδα του εἶναι κρυμμένη μέσα στὸ αἰγόκλημα κοὶ δὲ αὐτὸ δὲν μπορῶ νὰ δῇ,γήσω.

Δὲν ἐτελείωσε τὴ φράσι της. Ὁ ἐξάδελφος Κουρσὸλ τὴν ἐκύτταξε περίεργος γιὰ τὴν συγκίνησι ποὺ τῆς προκάλεσε ἕνα τόσον ἁπλὸ ἐπεισόδιο.

Ὁ Δόρτκ καὶ ὁ Νορτιὲ ξαναγύρισαν σκεπτικοί.

—Δὲν ὑπάρχει κανένας ἔξω, εἶπε ὁ Πατρίκιος καὶ καθώς κανένας δὲν μιλοῦσε πιὰ ὁ Ἀλέξανδρος Δόρτκ γυρίζοντας πρὸς τὸν Κουρσὸλ τὸν ρώτησε:

—Δοιπὸν πῶς τελειώνῃ ἡ ἱστορία τοῦ ἐγκλήματος, κύριε;

Ὁ ἐξάδελφος τῆς δεσποινίδος Ντελυναὶ τὸν κύτταξε μιὰ στιγμὴ καὶ φάνηκε σάν νὰ κατέβαλε κάποια προσπάθεια νὰ θυμηθῇ τὴν συνέχειαν τῆς ἱστορίας καὶ εἶπε.

ΑΥΡΙΟΝ: Ἡ συνέχεια

ΑΙ ΣΥΓΚΟΙΝΩΝΙΑΙ

ΤΑΧΥΔΡΟΜΕΙΟΝ 31)1)1937

Σιδηροδρομικῶς

Καθ' ἑκάστην 6ην πρωΐνὴν διὰ Ἠλείαν, Μεσσηνίαν, Γραμμὴν Ἀθηνῶν, Ἀθήνας, Πειραιὰ, Βόρειον Ἑλλάδα, Νοτιοανατολικὴν Εὐρώπην, Νότιον Ἀμερικὴν, Μεσολόγγιον, Αἰτωλικὸν, Ἀγρίνιον. Ὀλλανδίαν, Γερμανίαν, Τεργέστην. 12ην μεσημβρινὴν διὰ Ναύπακτον, Καλάβρυτα, γραμμὴν Ἀθηνῶν, Ἄργους, Ναυπλίου, Τρίπολιν, Πειραιὰ, Ἀθήνας, Βόρειον Ἑλλάδα, Νοτιοανατολικὴν Εὐρώπην.

2αν μ. μ. διὰ Ἠλείαν, Μεσσηνίαν, Λακωνίαν, Βορειοδυτικὴν Ἑλλάδα καὶ Ἤπειρον.

Σιδηροδρομικῶς 7 1)2 μ. μ. διὰ Γαλλίαν, Ἀγγλίαν, Βόρειον Ἀμερικήν.

Ἀτμοπλοϊκῶς

Παραλαβὴ συστημένων διὰ τὸ μεσημβρινὸν κλείσιμον μέχρι τῆς 11 1)4 π. μ. καὶ διὰ τὸ ἑσπερινὸν μέχρι τῆς 6 1)4 μ. μ.

Αἱ κατὰ τὴν ὡρισμένην διὰ Ναύπακτον ἐπιστολαὶ καὶ μέχρι τῆς δης πρωΐνῆς διὰ τὰ ἀτμοπλοϊκὰ δρομολόγια καὶ δης διὰ τὰ σιδηροδρομικὰ, εἰς τὸ γραμματοκιβώτιον τοῦ ταχυδρομείου ἀποστέλλονται τὴν πρωΐνὴν ὥραν τους.

Ἀεροπορικῶς

Δι' ἀεροπορικὴν ἀλληλογραφίαν πληροφορίαι καθ' ἑκάστην καὶ κατὰ τὰς ἐργασίμους ὥρας εἰς τὸ οἰκεῖον τμῆμα τοῦ Ταχυδρομείου.

ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΙΚΑΙ ΣΥΓΚΟΙΝΩΝΙΑΙ

Πάτραι—Ἀθῆναι

Καθ' ἑκάστην τακτικαὶ Ἀναχωρήσεις δι' Ἀθήνας ἐκ Πατρῶν ὥραν 6.55' πρωΐνὴν, ἐξ Αἰγίου 8.37', Ἀκράτας 9.38', Ζυλοκάστρου 10.49', Κορίνθου 4.27, ἀφιξις εἰς Ἀθήνας 15.40 ὥραν.

Ἐπίσης δι' Ἀθήνας ἐκ Πατρῶν καὶ ὥραν 12.23' μ. μ. ἐξ Αἰγίου 13 44' Ἀκράτας 14.31' Ζυλοκάστρου 15.21', Κορίνθου 16.29' ἀφιξις εἰς Ἀθήνας 19. 40' νυκτερινὴν

Πάτραι—Καλάμαι

Καθ' ἑκάστην τακτικαὶ ἀναχωρήσεις.διὰ Καλάμας ἐκ Πατρῶν καὶ ὥραν 6.15' πρωΐνὴν 'Αχαΐας 7.00' Λεχαινῶν 8,39', Γαστούνης 9.10', Ἀμαλιάδος 9,36', Πύργου 10.40', Κυπαρισσίας 13,5', ἀφιξις εἰς Καλάμας 15 35'

Πάτραι—Ἀγρίνιον

Καθ' ἑκάστην τακτικαὶ ἀναχωρήσεις ἀτμοπλοϊκῶς μέχρι Κρυονερίου καὶ ἐκεῖθεν σιδηροδρομικῶς δι' Ἀγρίνιον. Ἀναχώρησις 7. 30 Μεσολογγίου 9. 56', Αἰτωλικοῦ 10. 23', ἀφιξις εἰς Ἀγρίνιον 11.54' μ.

ΑΤΜΟΠΛΟΪΑ ΣΑΜΟΥ

Ἰ'ΙΩΝ Δ. ΙΓΓΛΕΣΗ,

Τακτικὰ ἑβδομαδιαία δρομολόγια

ΣΑΜΟΣ Τρίτην 4ην πρωΐνὴν δι' Ἰθάκην, Κέρκυραν, Ἀγίους 40, Βρινδήσιον.

ΑΛΜΠΕΡΤΑ Τρίτην 5ην πρωΐνὴν Μεσολόγγιον, Ζάκυνθον. Ληξούριον Ἀργοστόλιον.

ΑΛΜΠΕΡΤΑ Τετάρτην 9ην μ. μ. διὰ Πειραιὰ.

ΣΑΜΟΣ Πέμπτην 10 1)2 μ.μ. διὰ Πειραιὰ.Σύρον, Τῆνον,Μύκονον,Ἐδδήλον,Ἀρμενιστὴν Καρλόβασι, Βαθύ.

ΑΛΜΠΕΡΤΑ Παρασκευὴν 5ην πρωΐνὴν διὰ Σάμην, Ἀγίαν Εὐφημίαν, Φισκάρδον,Λευκάδα. Πρέβεζαν, Κόπραινα, Ἀφιολοχίαν.

ΑΛΜΠΕΡΤΑ Σάββατον 9ην μ. μ. διὰ Πειραιὰ κατ' ἐσθεῖαν.

Δεχόμεθα ἐμπορεύματα δι' ὅλους τοὺς λιμένας.

Πρακτορεῖον Πατρῶν "Ὀθωνος Ἀμαλ